

‘Alweer zo’n goeie! Zorah en Roelant zijn zo levensecht, met hun pluspunten en hun tekortkomingen. Fantastisch! En die twist, heerlijk!’ Ellis Gielen, stoerste thrillerverkoopster 2022

‘WAUW. Een goed boek, een heeel goed boek, een fantastisch boek. Een aanrader voor iedereen. Echt... iedereen!’ Annet Hofhuis, boekhandel Prins, Markelo

‘Lekker spannend en vlot verhaal. Een thriller voor een breed publiek.’ Marianne van ’t Hof-de Jong, Primera Panningen

‘Wat een goed boek weer!’ Yvette Schuler, boekhandel Koningshoek, Maas-luis

‘De spanning blijft het hele verhaal perfect gedoseerd en zorgt ervoor dat het leest als een trein. Absoluut een aanrader!’ Kings Things, maandblad van de Stephen King-fanclub

Pers over *Klaverblad*:

‘Kleijne brengt draden uit de onderwereld, de vastgoedwereld en de consultancy samen in een bevredigende ontknoping.’ *VN Detective & Thrillergids*

‘Een sterk debuut met een stevig en geloofwaardig fundament.’ **** *De Telegraaf*

‘Floris Kleijne is de Nederlandse John Grisham!’ Lees.bol.com

‘Deze thriller neemt je van binnenuit mee in de niets ontziende criminaliteit van internationale vastgoedfraude. Een spannend boek, geschreven is met kennis van zaken.’ *Veluwe Koerier*

‘Aanrader voor de fans van Charles den Tex. Op naar nog zo’n goede thriller!’ *HSF*

‘Een boeiende, vlot geschreven thriller over machtsverhoudingen in de wereld van het grote geld.’ *Boekenkrant*

Floris Kleijne bij Boekerij:

Klaverblad

Zomerfeest bij gaslicht (e-only)

Wiegelied (e-only)

Kleinste kwaad

Floris Kleijne

Kleinste kwaad

Vijf ontvoerde kinderen. Een onmogelijk verzoek.
Een race tegen de klok.

ISBN 978-90-225-9524-4
ISBN 978-94-023-1846-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6584-3 (audio)
NUR 305

Omslagontwerp- en beeld: Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 Floris Kleijne en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers Literary Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Merijn en Olimpia,
mijn allereerste eerste lezers*

Proloog

Er was iets raars aan dit uitstapje, vond Sharon.

Niet alleen dat ze met die etter van een Herman in één busje moest zitten. Dat was weliswaar irritant, maar niet raar. Herman was nu eenmaal een kei in geschiedenis. En met haar beste vriendin Mariska naast haar op de achterste bank zou ze hopelijk genoeg tegenwicht hebben voor Herman en zijn twee ‘matties’, die direct achter de bestuurdersplek van mevrouw Pender bijdehand zaten te doen, terwijl ze spottende blikken naar achteren wierpen.

Mariska leunde tegen haar aan en fluisterde: ‘Nooit gedacht dat Nick nog eens iets zou winnen.’ Ze giechelde en gebaarde met haar kin naar het ronde krullenhoofd dat rechts naast Herman net boven het bankje uit stak.

‘Kasper dan.’ Sharon maakte een hoofdbeweging in de richting van de reus met de dikke dos zwart haar aan Hermans andere kant. Kasper was langer dan zelfs de meeste meiden in hun brugklas, bijna zo lang als mevrouw Pender zelf. Sharon giechelde met Mariska mee, maar het was meer omdat haar vriendin dat van haar verwachtte dan dat ze echt moest lachen.

Want Mariska had precies verwoord wat Sharon dwarszat. Dat uitgerekend deze vijf kinderen waren uitverkoren om met mevrouw Pender naar het Zuiderzeemuseum te gaan.

School organiseerde zo vaak uitstapjes, daar niet van. Veel vaker dan andere scholen zelfs, had ze van vriendinnen uit het dorp gehoord. ‘Dat mag ook wel, voor dat geld,’ zei haar vader steeds. En genoeg van

die excursies waren met kleine groepjes. Mevrouw Pender, die ook hun brugklasmentor is, had een keer uitgelegd dat het ‘paste binnen het onderwijsconcept’ of zo. Meestal werd de hele klas in groepjes verdeeld, maar soms ook werd een klein groepje uitgekozen. Als een soort beloning voor goed schoolwerk.

Lekkere beloning, schamperde Sharon in zichzelf. Ze had helemaal niet meegewild. Juist deze woensdagmiddag had haar vader tijd voor haar gemaakt, voor het eerst in... ze wist niet eens meer hoelang. Hij had voorgesteld om samen te gaan zeilen met hun witte jacht, dat meestal maar wat lag te niksen in de haven van Monnickendam. Hij was altijd zo druk en afstandelijk dat ze even sprakeloos was geweest toen hij het twee weken geleden voorstelde. ‘Alleen als je wilt, hoor,’ had hij met een schalkse blik gezegd, en ze had hem gestompt voor ze hem om de hals was gevlogen.

Nadat ze zich had gerealiseerd dat deze woensdag ook het Zuiderzee-uitstapje was, had ze onmiddellijk besloten om er dit keer met de pet naar te gooien. Haar werkstuk over de geschiedenis van het IJsselmeer was een onsamenhangend samenraapsel geworden van Wikipedia-kopieën en teksten van de website van nota bene het Zuiderzeemuseum zelf.

Toen mevrouw Pender afgelopen vrijdag aankondigde dat Nick en Kasper twee van de vijf beste werkstukken hadden ingeleverd, was Sharon dan ook verbaasd geweest, maar lang niet zo verbaasd als over haar eigen naam in het rijtje.

Het busje reed inmiddels langs het kanaal, voor Sharons gevoel net wat harder dan mocht.

‘Hun vaders zullen wel weer een nieuwe gymzaal hebben betaald, denk je niet Sjee?’ zei Mariska.

‘Zoiets,’ zei Sharon gedachteloos. ‘Ris, vind jij het niet raar dat we onze mobieltjes moesten inleveren?’

Sharon voelde Mariska haar schouders ophalen.

‘Wat ze net zei, denk ik. Dat we om ons heen kijken in plaats van op onze schermpjes.’ Ze ging weer rechtop zitten toen mevrouw Pender voor de stoplichten bij Het Schouw stevig in de remmen ging.

Misschien had Mariska wel gelijk, en was er niks bijzonders aan de

hand. Hadden Nick en Kasper gewoon een keertje hun best gedaan. Had mevrouw Pender Sharon beloofd voor hoe ze verder presteerde bij geschiedenis. Had de paranoia waarmee haar vader naar de wereld keek haar aangestoken.

Maar mevrouw Pender had alle mobieltjes ook nog eens uitgezet.

Met een schok en een schrapend geluid zette het busje zich weer in beweging, en draaide de hoofdweg op.

‘Mevrouw Pender?’ klonk de hoge, heldere stem van Nick.

‘Wat is er, Nick?’

‘Is dit niet de verkeerde richting?’

Sharon voelde een rilling over haar rug gaan. Alsof iemand een ijskoude hand in haar nek had gelegd.

‘Goed gezien, Nick,’ zei mevrouw Pender opgewekt. ‘Ik wilde hier nog even stoppen.’ Ze voegde de daad bij het woord door een zijweggetje in te slaan en een parkeerplaats op te draaien. Ze trok de handrem aan en draaide zich naar de kinderen toe. ‘We hebben nog zo’n drie kwartier te rijden, jongens en meisjes. Tijd om wat te drinken.’ Ze rommelde in de shopper op de zitplaats naast haar, en trok een spafles met rode limonade en een stapel bekertjes tevoorschijn.

‘Is er geen cola?’ vroeg Herman, en zijn vrienden vielen hem luidkeels bij.

‘Sorry jongens, dit is even alles wat ik heb.’ Ze schonk het eerste bekertje halfvol en reikte het Nick aan, die het met een groot gebaar in één teug leeg klokte.

‘Ik heb geen dorst, hoor,’ zei Kasper toen hij aan de beurt was.

‘Drink toch maar. Ik kan niet stoppen als je onderweg ineens wel dorst krijgt.’ Mevrouw Pender hield het halfvolle bekertje naar hem toe. Even leek het alsof Kasper zou blijven weigeren, maar toen mevrouw Pender boven haar vriendelijke glimlach een frons op haar gezicht bracht, koos Kasper eieren voor zijn geld. Even later hadden ze alle vijf een half bekertje limonade.

‘Gaan we nu echt?’ vroeg Mariska.

‘Eerst leegdrinken. Anders wordt het bij de eerste bocht al een knoeiboel.’ Mevrouw Pender glimlachte terwijl ze het zei, maar de frons trok niet weg, en haar ogen lachten niet mee. Sharon keek naar haar bekertje.

Het is maar limo, Sjee, vermaande ze zichzelf. Ze had eigenlijk ook best wel dorst.

Sharon was de laatste die haar bekertje leegde. Onmiddellijk draaide mevrouw Pender zich weer om en startte het busje.

‘Mooi,’ zei ze, maar zo zacht dat het meer tegen zichzelf was dan tegen de kinderen. ‘Mooi. Goed.’ Ze stuurde het busje weer naar de grote weg.

De bekertjes van Hermans bende lagen inmiddels leeg en verkreukeld op de vloer van het busje. Mevrouw Pender had niets gezegd van de rommel. *Wat was er toch met dit uitstapje?*

Een zingend geluid deed Sharon opschrikken uit haar gemijmer. Nick, die ineengezakt tegen de binnenkant van het busje lag, was beginnen te snurken door zijn open mond. Kasper grinnikte, maar zijn gelach eindigde met een uitvoerige gaap, en terwijl Sharon toekeek zakte hij onderuit. Er bonkte iets tegen haar schouder. Mariska’s hoofd. Mariska’s ogen waren niet helemaal dicht, maar ze was overduidelijk bijna onder zeil.

‘Mevrouw Pender?’ De woorden kwamen moeizaam uit haar mond. Sharon probeerde na te denken. Wat was er aan de hand? Waarom viel iedereen in slaap? Waarom voelde ze zelf ineens ook de onbedwingbare neiging haar ogen te sluiten? ‘Mevrouw Penh...’ De naam eindigde in een zucht.

‘Rust maar lekker uit, kinderen,’ klonk de stem van mevrouw Pender zachtjes. ‘We hebben een lange rit voor de boeg.’ Ze draaide rechtsaf de grote weg op, naar Amsterdam, en dat was toch nog steeds de verkeerde richting?

Sharon haalde diep adem om te protesteren, maar de ademteug werd een gaap. Opeens leek protesteren veel te veel moeite. Haar armen werden zwaar en ze kon haar ogen niet meer scherpstellen op de anderen. Mevrouw Pender was een vaag silhouet tegen het overweldigende daglicht.

Niet in slaap vallen, dacht Sharon. Niet in slaap...

1

ZORAH

De klappen bonken tegen de deur. Het groengeverfde hout splintert naar binnen. Ik sta voor mijn bank, mijn crèmewitte bank, en zie zijn razende gezicht door het groeiende gat.

Het beeld flikkert. Hij loopt op me toe, kijkt vanonder zijn hoedje dwars door de camera in mijn ogen. Hij wijst met zijn vinger. Schiet met zijn vinger. Het beeld spat in scherven uiteen.

Ik moet me verstoppen. Maar de bank is te log, mijn benen zijn verlamd. Machteloosheid verzwaart mijn spieren. Ineens merk ik dat ik mijn stalen halterstang in mijn hand heb. Meteen wordt hij ontilbaar. Hij glijdt uit mijn krachteloze vingers en klettert op de grond.

De gesloopte deur klapt naar binnen. Het kastje van Oma – natuurlijk staat dat bij mij thuis – klettert in splinters op de grond. Hij stapt naar binnen op reusachtige overschoenen. De bijl, het hoedje. Het klopt niet, het is belachelijk, het is angstaanjagend.

'Ik ben nog maar vijf,' probeer ik te zeggen, maar er komt geen geluid uit mijn keel. De bijl, met de enorme wigvormige kop, zwiept omhoog. Ik hef mijn handen maar krijg ze niet boven mijn hoofd getild.

*'Luistert,' zegt hij, en schreeuwt een woord in een vreemde taal.
De bijl komt neer.*

'HURPE!'

Ik schiet overeind. Mijn hart bonst. De klamme lakens glijden van me af. Zweet druipt uit mijn haar. Sammy springt met een chagrijnige snauw van het bed af en trippelt met opgestoken staart naar de woon-

kamer. De stem van Tonnie, de kreet van Olof Omdahl, ze galmen na in mijn hoofd. Voor de honderdste keer maant Tonnie me in het Haags om te luisteren. Voor de honderdste keer maakt Olof me in het Noors uit voor 'teef'.

Ik kijk naast me, maar Roelant ronkt onverstoorbaar verder. Hoeveel ik ook van hem hou, soms zou ik willen dat hij net zo'n slechte slaper was als ik. Ik laat me achterovervallen en graai onder mijn bed.

Met de halterstang opgeheven in mijn vuist geklemd sluip ik stap voor stap naar de woonkamer. Bij de openstaande deur van mijn slaapkamer aarzel ik. Een snelle blik om de deurpost laat niets zien. Geen Olof, geen kapotte deur, en het kastje van Oma is al gesneuveld toen ik vijf was.

Maar er staat wel een silhouet. Een silhouet in de schaduwen naast de voordeur. Een silhouet met een klein hoedje. Mijn hart davert in mijn borstkas. Mijn ademhaling versnelt. Ik knipper om mijn zicht te verhelderen. Dit is geen nachtmerrie. Ik ben klaarwakker. Wie staat daar, wie staat daar met dat hoedje?

Het silhouet komt in focus. Het is de kapstok. Natuurlijk is het de kapstok. Tonnie zit in de bak, helemaal in Sittard. Tonnie is geen bedreiging meer. En Olof ook niet meer. Ik weet nog steeds niet wie ik het meeste vrees. Maar ik heb van hen niets meer te vrezen.

Toch wikkel ik mijn andere hand om het uiteinde van de halterstang en verken ik elke vierkante meter van mijn huis, klaar om toe te slaan.

Ik eindig in de keuken. Mijn huis is zo veilig als altijd, en Sammy draait miauwend om mijn enkels. Ik zet de halterstang in de hoek bij de koelkast, schud wat brokken in haar bakje, ververs haar water. Dan leun ik met twee handen op het aanrecht en staar door het keukerraam naar buiten.

Ik ben zó moe.

Zacht zonlicht bestrijkt het kanaal. Flarden ochtendmist dralen over het water. Het kan geen vijf uur 's ochtends zijn, maar ik weet dat slapen er niet meer van gaat komen. In plaats daarvan gris ik mijn zachte, pluizige badjas uit de badkamer en stap naar buiten. Op de begraste oever van het kanaal laat ik de badjas vallen, duw ik de

spaghettibandjes van mijn doorzweete hemdje van mijn schouders, en duik.

Het fris-lauwe water spoelt de nacht van me af. Mijn hoofd klaart op. Ik duik onder om het zweet uit mijn haar te spoelen. Zo meteen was ik het wel onder de douche. Met luie slagen zwem ik naar het sluisje. Daar keer ik om en zwem terug naar de ladder die ik een maand geleden tegen de stalen damwand heb gezet, toen de zomerhitte begon. Met mijn handen aan een van de sporten leun ik achterover en kijk links, rechts, achter me. Geen mens te bekennen. Ik klim het water uit en wikkel mezelf druipend in mijn badjas. Een vroege wielrenner draait links van me de Buiksloterdijk af en zoeft langs de Kanaaldijk mijn kant op. Ik herken haar tricot met de grijze en oranje banen; het is niet de eerste keer dat we elkaar bij het krieken van de dag treffen. Ter hoogte van de molen ziet ze mij en heft haar hand op. Ik groet terug en steek over als ze voorbij is.

De dag is weer begonnen.

‘Slecht geslapen?’

Roelant is toch nog wakker geworden, van de smak waarmee ik binnen weer op het bed ben gaan zitten. Hij draait zich naar me om, donker haar in de war, slaapogen nog half dicht. Maar zijn interesse is echt, dat hoor ik.

Dat weet ik.

Ik kijk even over mijn schouder naar hem. ‘Nachtmerries.’

Het bed schudt als hij helemaal overeind komt. Hij schikt tegen me aan en even later voel ik zijn armen om me heen glijden. ‘Tonnie en Olof weer?’

‘Elke keer hetzelfde liedje.’

‘Heb je een knuffel nodig?’

Ik knik, maar hij laat me los en stapt uit bed. Ik ben even verbaasd en glimlach dan van voorpret. Roelants grappen zijn zeldzaam en meestal slecht, maar zijn timing is bijna feilloos. Als hij terugkeert achter me, drukt hij Mickey in mijn armen, de knuffel die hij twee jaar geleden voor me op de kermis heeft gewonnen. Twee jaar geleden, toen alles voorbij was.

En begon.

‘Gek,’ zeg ik en wrijf mijn achterhoofd aanhalig tegen zijn borstkas.

‘Niet goed?’ Hij kust mijn nek.

‘Goed genoeg.’ Ik draai mijn hoofd en vang zijn volgende kus met mijn lippen. ‘Maar het kan beter.’

Zijn handen glijden langs mijn zijden. De tinteling onder mijn huid van het zwemmen vertienvoudigt. Hij trekt de ceintuur los en schuift de badjas van mijn schouders. ‘Heb je plannen vanmorgen?’ fluistert hij hees in mijn oor.

‘Philippa...’ Ik kus hem en lik zijn lippen. ‘Om tien uur. Pas.’

Ik voel het puntje van zijn tong tegen het mijne.

‘Tijd genoeg.’

Als hij me zachtjes achterover duwt en kussend een weg zoekt van mijn borsten naar mijn navel, kan ik het alleen maar met hem eens zijn.

Onder mijn hand davert Roelants hart na. Hij ligt hijgend op zijn rug. Mijn vingers glijden door zijn bezwete borsthaar, langs zijn tepels, over zijn littekens, terwijl ik lichte kusjes laat neerregenen op zijn gezicht en in zijn nek. Zijn linkerarm houdt me tegen hem aan gedrukt, en zijn linkerhand speelt lui met mijn billen.

O, om nu weer in te kunnen slapen.

Maar Roelant moet vanmorgen de deur uit, een zaak afronden met een klant. En ik wil Philippa, mijn therapeut *slash* loopbaancoach, niet teleurstellen.

Ik zucht.

‘Wat?’ vraagt hij zacht.

‘Gewoon. De rest van de dag in bed blijven.’

Hij laat een klein lachje horen. ‘Ja.’

‘De wereld buitenlaten. Gordijnen dichthouden. *Let the world spin outside our door, you’re the only one that I wanna see,*’ zing ik zachtjes. ‘Jij en ik. En...’ Ik voel mijn hartslag versnellen. Spanning trekt in mijn rug. Ik pak zijn hand en leid die naar mijn buik. ‘Later... als we er klaar voor zijn...’

Ik voel Roelant onder me verstijven. Hij trekt zijn hand los en zwaait zijn arm over me heen.

‘Als we er klaar voor zijn.’ Hij klinkt ineens als een vreemde.

Voordat ik kan reageren, heeft hij zijn benen al over de rand van het bed geslagen en is hij gaan zitten.

Ik leg mijn hand op zijn onderrug. ‘Roelant...’

‘Ik moet weg.’

Ik moet een plotseling brok in mijn keel wegslikken. Kluns die ik ben!

Hij komt overeind en trekt zijn spijkerbroek omhoog. Ik raak zijn been aan en hij draait zich om.

‘Zorah...’ Iets van zijn normale warmte is terug in zijn stem, maar zijn blik is nog melancholischer dan anders. Plots heb ik er helemaal genoeg van.

En van hem.

‘Ga maar gauw, je wilt niet te laat komen.’

Terwijl we allebei weten dat hij nog minstens een kwartier heeft.

‘Nu wil ik eens iets heel anders doen.’ Philippa leunt voorover met haar ellebogen op de grote, ruwhouten tafel in haar spreekkamer, en opent haar handen met de handpalmen naar mij toe. Haar smalle gezicht straalt achter het modieuze rode brillette.

Een beetje van de uitputting die me al de hele ochtend achtervolgt, trekt zich terug. Misschien is dat wel een van de redenen dat ik zo graag in haar praktijk kom, vanwege haar aanstekelijke energie. Wat dat betreft ben ik heel blij dat mijn therapeut voor mij ook haar mantel van coach heeft aangetrokken. Ik kom van elke sessie met nieuw elan, de overtuiging dat het allemaal wél ergens toe kan leiden, wél zinvol is.

Op goede dagen duurt dat gevoel makkelijk enkele uren.

‘We hebben zo langzamerhand scherp in kaart gebracht wie jij bent, Zorah, wat je drijft, waar je goed in bent. Je Persoonlijk Profiel hebben we in beeld. Nu wil ik met je naar buiten gaan kijken.’

Onwillekeurig werp ik een blik uit het grote raam in het houten sierkozijn, dat zicht biedt op de binnentuinen tussen Prinsengracht en Keizersgracht. Een monumentale kastanje domineert het uitzicht. Het

overdadige zonlicht maakt donkere spiegels van de ramen aan de overkant, waarin ik alleen zie waar ik me nu bevind.

‘Oké. Naar buiten. Hoe doen we dat?’

Philippa trekt een deels bedrukt vel papier uit het blauwe dossier dat tussen ons in ligt. ‘Als eerste stap wil ik je vragen om vijf plekken op een rijtje te zetten waar je je echt thuis hebt gevoeld. Denk aan werkplekken en organisaties, maar ook verenigingen, hobby’s, je jeugd; alles waar je met plezier aan terugdenkt, waar je energie van kreeg.’ Ze schuift het vel papier naar me toe terwijl ze het onder haar vingers laat draaien, zodat het leesbaar voor mij eindigt. Vier vakken op het papier zijn gemarkeerd met ‘Jeugd’, ‘Opleiding’, ‘Hobby’s, sporten en verenigingen’ en ‘Carrière’.

Ik verberg een cynische grijns door een slok te nemen van mijn koffie. Uit respect voor Philippa ga ik in gedachten toch maar mijn verleden na. ‘Jeugd’ kan ik meteen afstrepen. *Nou, Philippa, in mijn vierde pleeggezin was ik echt helemaal senang.* Dat sarcasme verdient ze niet. Maar ik heb amper een antwoord voor haar in dit vakje, en dat weet ze waarschijnlijk zelf ook wel. ‘Opleiding’? Pas op de hogeschool heb ik me voor het eerst een klein beetje op mijn plek gevoeld. Toch was ik blij toen ik er weg kon. Ik heb er mijn diploma, en Faat en Naomi aan overgehouden, en als ik helemaal eerlijk ben, was mijn diploma daarvan lange tijd belangrijker voor me dan mijn vriendinnen. Bij het volgende vakje zie ik Avi’s intense ogen in zijn verweerde gezicht voor me, terwijl hij toesteekt met een oefenmes. Ik schud mijn hoofd.

Want instinctief wist ik het enige antwoord meteen toen Philippa het vroeg. Ik pak de balpen die naast het papier ligt en schrijf één woord in het laatste vakje.

Cloverleaf.

Alles wat ik kon, alles wat ik had geleerd, alles wat ik was en wilde kwam samen in mijn carrière bij Cloverleaf Consulting Group. Acht jaar lang was ik als een vis in het water, deed waar ik goed in was, vierde successen, genoot van de samenwerking met mijn collega’s.

Philippa knikt. ‘Dat is ook altijd een mogelijk resultaat van een traject loopbaancoaching zoals dit.’ Ze kijkt me indringend aan. ‘Je hoeft

het kind niet met het badwater weg te gooien om wat er is gebeurd. Een valide conclusie is ook dat je daarvóór wél precies op je plek zat.’

Ik zucht. *Dat zat ik ook*, wil ik het uitschreeuwen. Maar ruim twee jaar geleden heeft één sms’je daar een abrupt einde aan gemaakt. Een anoniem sms’je, waarvan ik tegen elke prijs de afzender wilde achterhalen. Dat heb ik geweten. Die zoektocht heeft alles wat ik dacht te weten, over mezelf, mijn verleden, mijn werkgever, de mensen die ik vertrouwde, op losse schroeven gezet. Ik ben bedreigd, beschoten, aangevallen.

Ja, ik heb ook de waarheid ontdekt achter de moord op mijn moeder toen ik vijf jaar was. En ik heb Roelant ontmoet. Grote, sterke, lieve, onverzettelijke Roelant.

Maar het heeft me wel mijn carrière bij Cloverleaf gekost.

Ik zie nog voor me hoe Mehmut tegenover me zat achter Diederiks oude bureau, kersvers gepromoveerd tot directeur maar nog steeds mijn leidinggevende. Ik zag de pijn en de spijt in zijn ogen terwijl hij de woorden zei die hij moest zeggen, ‘onmogelijk’ en ‘provocatie’ en ‘sociaal plan’ en ‘omscholing’. Allemaal mooie woorden voor ‘Cloverleaf blijft je niet meer’. En ik kon ze niet eens ongelijk geven, nadat ik – met het morele gelijk aan mijn zijde – verantwoordelijk was geweest voor de arrestatie van vijf topmanagers en voor maanden aan desastreuze publiciteit. Ik weet niet eens meer of ik zelf had willen blijven; misschien sowieso wel niet, maar die keuze is me uit handen gegrist.

Ik ben al anderhalf jaar niet op kantoor geweest. Een genereuze afvloeiingsregeling, noemen ze het, en dat is het ook. Maar ik heb niet eens een afscheid gehad. Mehmut appt me af en toe, maar van mijn andere collega’s – ex-collega’s, zou ik moeten zeggen – hoor ik niets meer.

En Meta...

Maar aan Meta wil ik niet meer denken.

Ik zet een ferme haal door het woord. ‘Cloverleaf is voorbij.’

Even trekt haar gezicht een moeilijke frons die ik niet van haar ken. ‘Oké. En is dat echt de enige situatie die je kan bedenken, die zo goed bij je paste?’

Terwijl ik haar aankijk, knik ik met opeengeperste lippen. Toch voelt het alsof ik tegen Philippa heb gelogen. Was het allemaal louter kommer en kwel de afgelopen twee jaar?

Maar wil ik aan Philippa toegeven dat de keren dat ik in die twee jaar met Roelant heb samengewerkt ook heel goed voelden? Ze ziet me aankomen. Zorah de detective. Ik hoor het haar al zeggen: *Is dat een serieuze optie, Zorah, of vluchtgedrag?*

En als ik dat toegeef...

Wat zegt dat dan over die eerste zaak, waarmee alles begon?

De rest van de sessie, terwijl we samen verder praten over mijn Persoonlijk Profiel en het zwarte gat van mijn toekomst, blijft het aan me knagen.

Als ik thuis weer uit de auto stap, voelt alles zwaar, mijn armen, mijn benen, mijn hoofd. Roelants busje is nog steeds weg. Mechanisch sjok ik naar mijn voordeur. De energie die ik normaal van een sessie met Philippa krijg is ver te zoeken. Daar zullen we het volgende keer eerst over moeten hebben. De gedachte verdiept mijn vermoeidheid alleen maar.

Met een zucht raap ik binnen de krant van de mat. Onwillekeurig glijdt mijn blik over de koppen. Voor één dag lijken alle mondiale crises van de voorpagina verdreven, door een ontvoeringszaak nota bene. Ik laat de krant naar de bank zeilen; mijn kop staat even helemaal niet naar nieuws.

In de keuken graai ik een geïmproviseerde lunch bij elkaar van avocado, Griekse yoghurt en noten. Met het kommetje in de hand en de nieuwe van Stefan Popa onder mijn arm, zoek ik in de achtertuin mijn hangmat op terwijl Sammy miauwend om mijn voeten draait. Zodra ik lig waagt ze de sprong en nestelt zich tussen mijn voeten. Op het zachte deinen van de hangmat lepel ik het kommetje leeg. Ik laat het in het ongemaaide gras ploffen en zoek het hoekvouwetje op waar ik gisteren ben gebleven.

De zinnen zijn betekenisloze woordkettingen. Na drie alinea's heb ik geen idee wat ik zojuist heb gelezen. Ik blader terug naar het vorige hoofdstuk, wat ik vannacht veel te laat heb uitgelezen, en zoek naar de

begeestering waarmee ik toen het proza verslond. Maar het is hope-
loos. Mijn slechte nacht, de onbevredigende sessie, ze liggen als een
zware klont op mijn maag, en mijn concentratie is aan diggelen.

Maar als ik probeer te slapen, blijkt ook dat kansloos. Mijn gedach-
ten tuimelen over elkaar heen. En er zit me iets dwars, iets wat ik heb
gemist, iets wat me zou zijn opgevallen als ik scherper was, minder
moe.

Wat?

Ik leg mijn boek terzijde. Sammy protesteert als ik mijn benen over
de rand van de hangmat zwiep. In gedachten loop ik mijn ochtend na.
Nachtmerrie. Zwemmen, Roelant. Naar Philippa. Thuis, lunch, hang-
mat – nee, nu mis ik het weer. Terug.

Thuis, lunch...

Nee: thuis, krántenkoppen, lunch.

Krantenkoppen.

Ik spring op het gras. Sammy redt het vege lijf uit de slingerende
hangmat. De krant ligt nog op de bank. Iets op de voorpagina. Gehaast
lees ik het hoofdartikel, over een brutale ontvoering van vijf brugklas-
sers van een exclusieve privéschool in Noord-Holland.

In de tweede alinea vind ik de naam van de school, maar die is dan
al geen verrassing meer. Die moet me onbewust zijn opgevallen, toen
ik de voorpagina eerder haastig scande.

Het Arken Lyceum.

De school van Fatima.

2

ROELANT

Shirley Alston.

Roelant leunt op de grafsteen en wrijft het stof en de bladkruimels uit de diep gegraveerde letters. Zomerlicht sprankelt door het gebladerde boven Zorgvlied en speelt een schaduwspel op het grijze marmer. Hij heeft geen bloemen meegebracht, want Shirley haatte bloemen. ‘Waarom moet ik gaan toekijken hoe levende dingen doodgaan?’ had ze uitgeroepen, de eerste keer dat hij een boeket voor haar had meegebracht. Dat was toen hij haar nog het hof maakte, en haar schalkse blik en luide, schertsende toon vertelden hem dat zijn kansen zeker nog niet verkeken waren.

En dat waren ze ook niet. Drie jaar later werd Ciare geboren.

Ciare Alston Onderwater.

Hun kind.

Zijn meisje.

De onderste bocht van de C is dichtgeslibd; een meeuw heeft een voltrefter geplaatst op de s en de t. Roelant bevochtigt een zakdoekje en boent het marmer schoon. Met een tweede zakdoekje poetst hij ook de data. Shirley is niet ouder geworden dan vierendertig. Ciare was toen pas vijf. De sterfdatum van zijn dochter ligt maar twee jaar in het verleden, toen ze twaalf was. Maar eigenlijk is ze nooit ouder dan vijf geworden.

Roelant loopt terug naar de voet van het graf en kijkt naar de grafsteen. Het grind van het pad knerpt onder zijn kistjes.

Ook nu weer wordt hij overvallen door de realisatie hoeveel van zijn

volwassen leven in het teken heeft gestaan van zijn dochter. Niet alleen toen ze nog leefde en als hun eigen kleine zonnetje door hun bestaan dartelde. Ook na het ongeluk, toen hij Shirley hier moest begraven, en Ciare nog zeven jaar doods verder leefde in een bed in een kliniek verderop langs de Amstel. Pas twee jaar geleden heeft hij definitief afscheid van haar genomen.

Heeft hij zichzelf bevrijd.

Zoals altijd vertrekt zijn gezicht bij die gedachte. Het voelt als verraad, verraad aan zijn dochter. Hoe vaak hij zichzelf ook vertelt dat alles wat zijn dochter Ciare maakte, bij het ongeluk al was gestorven. Waar hij zeven jaar krampachtig aan vasthield, de hoop waar hij zich al die jaren aan vastklampte, was een lege huls, wat de behandelend arts ook zei. Zeven jaar lang heeft hij zijn ziel verkocht om Ciare's behandeling te kunnen financieren, een behandeling die tot mislukken gedoemd was, omdat Ciare's essentie allang met Shirley mee was, het Grote Niets in. Al hoopt hij soms stiekem nog dat er wel een hemel bestaat, waar moeder en dochter elkaar hebben mogen terugzien.

Hij merkt dat hij over het kleine ronde litteken op zijn schouder wrijft, en dwingt zichzelf te stoppen.

'Dag lieve vrouwen,' mompelt Roelant, en draait zich weg van het graf.

Twee jaar. Hij schudt zijn hoofd. Hij weet donders goed waarom hij hier is. Hij bezoekt het graf verder zelden. Tussen de graven, op de meanderende grindpaden, langs de zerken en grafstenen, komen zijn gedachten tot rust, en kan hij uitstellen om aan Zorah te moeten denken. Aan Zorah en haar buik en haar steeds explicietere kinderwens. Als hij helemaal eerlijk is, komt hij vooral op Zorgvlied op dagen als vandaag, als ze weer eens rakelings langs dat onderwerp zijn geschampt.

Alsof hij terugvlucht naar Shirley.

Naar Ciare.

Alsof hij zich wil verontschuldigen dat hij zelfs maar overweegt om vader te worden van een ander kind.

Zijn telefoon trilt in zijn kontzak. Hij versnelt zijn pas terwijl hij op het scherm kijkt. *Bos*, zegt de nummerherkenning. Hij zucht en zijn

maag verkramp even. Ko is de laatste persoon met wie hij een gesprek wil voeren op deze begraafplaats. Een vlaag van irritatie trekt door zijn hoofd dat hij Ko nog steeds onder diens bijnaam in zijn contacten heeft staan. Hij drukt het telefoontje weg. Later vandaag, als hij wat meer rust in zijn kop heeft, belt hij hem wel terug.

En dan verandert hij meteen ‘Bos’ in ‘Ko’.

Als hij de parkeerplaats aan de Amstel bereikt, trilt zijn telefoon opnieuw. Hij zucht weer, beent naar zijn auto, leunt tegen de motor- kap en laat zijn blik glijden over het traag stromende water en de woonboten. Dan swipet hij het groene telefoontje.

‘Ko, zeg het eens.’

‘Kolder, prettig dat je me dit keer niet wegdrukt. Ik heb je nodig.’

Roelant grimlacht om zijn oude bijnaam. Kameraadschap of leven in het verleden? Hij is er nog steeds niet helemaal uit. Waar hij wel uit is – of in elk geval zou moeten zijn – is zijn antwoord op de impliciete hulpvraag van zijn vroegere strijdmakker.

‘Ko, dit gesprek hebben we jaren geleden al gehad. Ik doe geen –’

‘Het is Sharon.’

In één klap staan al zijn zintuigen op alert. Hij komt overeind. Zijn lichaam voelt alsof hij elke spier heeft gespannen.

‘Wat is er met Sharon?’

‘Ze is weg.’

‘Hoe bedoel je: ze is weg?’ Een scala aan scenario’s schiet door zijn hoofd. Sharon is weggelopen. Of ze is onverwacht niet thuisgekomen en Leo maakt zich zorgen. Ko zelf schiet niet zo gauw in paniek, maar zijn nieuwe vriendin werpt zich graag op als zorgzame en bezorgde stiefmoeder. Alleen klinkt de stem van Ko wel degelijk bezorgd. En wat hem nog meer zorgen baart: er ligt een beving in Ko’s stem die Roelant alleen als ingehouden woede kan opvatten.

Ko’s volgende woorden bevestigen zijn ergste vermoedens.

‘Wég. *As in*: gekidnapt. Een of andere vuile klootzak heeft m’n meisje meegenomen.’

Roelant ploft terug op de motorkap, zodat de vering van zijn oude Astra kreunt.

‘Weet je het zeker?’ De vraag is meer een reflex om de stilte te vullen. Ko zegt zoiets alleen als hij geen enkele twijfel heeft.

‘Ik heb de losgeldbrief voor me liggen, Kolder.’

‘Jezus.’ Sharon is zijn nichtje, misschien niet formeel omdat hij niet met Shirley getrouwd was, maar wel gevoelsmatig. Ciare en Sharon hebben nog samen gespeeld, twee eeuwigheden geleden. Roelant herinnert zich hoe die twee door zijn woonkamer dreutelden, Ciare aan doenlijk moederend met haar twee jaar meer, Sharon vastbesloten om te laten zien dat ze als driejarige ook al heel veel kon. Met een steek in zijn hart beseft Roelant dat Ciare toen nog maar een paar maanden had tot het ongeluk.

En een paar jaar later was ook Letisha dood. Sharons moeder lag ook op Zorgvlied, op een steenworp afstand van haar zus en haar nichtje. Maar haar dood was geen ongeluk geweest...

‘Jezus!’ herhaalt hij. ‘Mocro’s?’

Ko snuift. ‘Denk niet dat die lui een losgeldbrief zouden sturen. Denk ook niet dat ze dit zouden durven, na de vorige keer.’

Roelant zwijgt even. Ko raakt hier aan een onderwerp dat ze door schade en schande hebben leren vermijden. Dit is niet het moment om op te rakelen hoe verschrikkelijk ver ze uit elkaar zijn gegroeid na het leger.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Die fucking school.’

Het klinkt of Ko een slok neemt. Ondanks het prachtige weer krijgt Roelant het ineens heel koud. De school?

‘Waarom heb ik Sharon op die school gezet? Waarom betaal ik een minimumloon aan ouderbijdrage? Alles leuk en aardig dat jouw Zorah zei dat het onderwijs het beste in het land is. Kleine klassen, het zal wel. In een dorp, wat zou het. Die school zou véilig zijn, Kolder. Veilig!’

‘Wacht.’ Roelant zet zichzelf af tegen de motorkap en steekt de straat over. Aan de waterkant gaat hij verder. ‘Zeg je nu dat Sharon van school is meegenomen?’ *Waar was Deef?*, zegt hij er niet bij.

‘Ik zal je vertellen wat er is gebeurd. Ben je er klaar voor?’ Roelant houdt zijn telefoon iets van zijn oor, want Ko begint steeds harder te

praten. ‘Een juf. Een juf, godverdomme! Die heeft vijf leerlingen in een busje geladen voor een zogenaamde excursie, is doodleuk met ze weggereden. Vijf! Dus nee, Kolder, niet de Mocro’s. Dit gaat ze niet om mij, niet om Tisha. Dit gaat gewoon om geld.’

Onwillekeurig is Roelant begonnen te ijsberen langs de Amstel. ‘Vijf kinderen? Daar hou je de politie niet buiten.’

‘Nee man, die zijn er allang bij. Probleem is: ze hebben zo’n TGO ingesteld, zo’n groot onderzoeksteam. En wie leidt dat team, denk je?’

Als Ko het op deze manier vraagt, is het geen moeilijk raadsel. Zeker omdat hij heeft gezegd dat hij Roelant nodig heeft. En het kan kloppen.

‘Hij wás overgeplaatst,’ zegt Roelant, ‘na die zaak met Zorah, naar Amstelland. Muis?’

‘Muis.’

Roelant schudt zijn hoofd. Jeroen heeft die bijnaam altijd gehaat. Ironisch dat uitgerekend hij de leiding heeft. Jeroen is degene die het meeste afstand heeft genomen van hun gedeelde militaire verleden, dat nu meer dan vijftien jaar achter hen ligt.

Bos, Muis en Kolder. Ko, Jeroen en Roelant. En Deef, die zich geen enkele bijnaam liet aanmeten. Team Omega. Geen wonder dat Ko hem heeft gebeld. Hoe ze daarna ook uit elkaar zijn gegroeid; ze waren een goed team.

Maar daar gaat het nu niet om. Die tijd is allang voorbij.

‘Mooi. Hij is een goede rechercheur.’ Roelant klopt op zijn borstzak. Als hij Ko aan de lijn heeft, vergeet hij vroeg of laat altijd even dat hij al jaren gestopt is met roken.

‘Het gaat mij er niet om of hij goed is. Het gaat mij erom dat ik iemand wil die ik vertrouw.’ Er klinkt weer een slok door de telefoon. ‘Met het leven van Sharon. Ik heb je nodig.’

Roelant geeft zichzelf geen kans om er lang over na te denken. Om geïntrigeerd te raken. Om besmet te raken met de zorg die Ko’s stem doorsesemt. Om verantwoordelijkheid te accepteren voor de veiligheid van zijn nichtje. ‘Nee.’

‘Verdomme Kolder. Is dat je antwoord?’